

haveren en yderligere valgfrihed efter analogien af reglen i lovforslagets § 48, stk. 2.

Det menes imidlertid, at den valgfrihed, der bør tilkomme varemærkeindehaveren, bør være noget mere udstrakt i tid, for at ikke tilfældigheder i for høj grad skal kunne spille ind. Det foreslås derfor, at spørgsmålet lovordnes udtrykkeligt, hvilket formentlig bedst sker ved tilføjelse af et tredje stykke til § 47 indeholdende den regel, at „Varemærker, som er registreret i medfør af hidtidig lovgivning, og hvis registreringsperiode udløber inden 6 måneder efter nærværende lovs ikrafttræden, og som begøres fornyet efter denne lovs ikrafttræden, fornyes efter hidtidig lovgivnings regler, hvis indehaveren begærer dette.“

En regel af særlig interesse for patentagenter er den i lovforslagets § 31, 2. stk., optagne nydannelse i forhold til hidtidig varemærkeret, at et registreret varemærke, der tilhører en indehaver, som ikke har bopæl her i landet, kan bortfalde efter nærmere i lovforslaget udformede regler, når der ikke længere findes en fuldmægtig for mærket. Det forekommer foreningen, at denne regel er urimelig streng over for de pågældende mærkeindehavere, og at reglen i virkeligheden ikke er nødvendig. Det frygtes, at reglen — særlig i unormale situationer af forskellig art — vil kunne volde betydelig mere fortræd end gavn, og at den vil kunne medføre situationer, hvor man kommer til at reparere skader ved senere lovgivning.

Til nødvendig oprydning i registeret må det være tilstrækkeligt, at varemærker af den omhandlede art ikke kan fornyes ved udløbet af registreringsperioderne, ligesom der naturligvis ikke må kunne foretages overdragelser eller andre noteringer vedrørende mærket, uden at fuldmægtigforholdet bringes i orden. Spørgsmålet om at indstævne sådanne varemærkeindehavere uden fuldmægtig er ikke stort, og det kan let — om det overhovedet findes nødvendigt — reguleres ved offentlig indstævning af en eller anden art, f. eks. ved indkaldelse i Registreringstidende for Varemærker.

Hvis forslaget skal gennemgå ændring i Handelsministeriet inden fremsættelsen i folketinget eller undergå udvalgsbehandling og ændringer i folketinget, henstilles det derfor at den strenge bortfaldsregel i § 31,

stk. 2, mildnes eller helst udelades, således at hidtidig retstilstand herved opretholdes.

Det simpleste ville formentlig være at affatte § 31 som i det tilsvarende norske lovudkast.

På samme måde forekommer det foreningen rimeligt at mildne bortfaldsreglen i lovforslagets § 23, 3. st., således at et varemærke ikke bortfalder, før den i stykket omhandlede underretning er *afsendt*, og en rimelig tid — f. eks. én måned — derefter er forløbet. Foreningen er ellers enig i, at Direktoratet (og staten samt dens personel i det hele taget) i øvrigt skal kunne være uden ansvar for manglende underretning af den omhandlede art.

Også den nye bortfaldsregel i lovforslagets § 25, stk. 2, forekommer at være unødvendig streng over for varemærkeindehavere, når den udsætter disse (og det bliver vel særligt „mindre“ danske indehavere) for søgsmål til registreringens ophævelse under påstand om, at de ikke længere er erhvervsdrivende. Selv med den i motiverne antydede forsigtige forståelse af bestemmelsen, hvorefter erhvervsophør skal være „definitivt“, befrygtes det, at reglen vil give anledning til urimelige trætter, der hellere bør undgås ved opretholdelse af den hidtidige retstilstand, der ikke har kendt en sådan regel og ikke har lidt under denne „mangel“.

Det tilføjes, at lovforslagets regel om, at registreringen af varemærket ved dom skal kunne ophæves, hvis mærkeindehaveren ikke længere driver erhverv, ikke synes at være så værdifuld, når man dog ifølge hele lovens opbygning tillader, at varemærkeindehavere har mærket registeret for varearter, der ikke har blot den allermindste tilknytning til erhvervet. I relation hertil forekommer det ret tilfældigt, at der nødvendigvis skal være et (eller andet) erhverv. Det vil i påkommende tilfælde nok føre til skinerhverv eller anden omgåelse eller til (maskeret) overdragelse af varemærket for at bringe det i (midlertidig) sikkerhed for denne regel i lovforslaget.

Hvis man ikke helt vil opgive den næppe reelt betydningsfulde regel i § 1, jfr. § 17, om, at der skal foreligge erhverv ved mærkets anmeldelse, må det formentlig være tilstrækkeligt, at forholdet med indehaverens erhvervsdrivelse — eller behørigt undskyldning for midlertidig manglende er-